

DOSTLUK EBEDİDİR UNUTULMAZ

Beş dakika önce postacının bıraktığı mektubu gönderen ismin şokunu atlatamamışken, karşımda yarısı tül perdeyle kapanmış pencereden yağmuru izliyordum. Bir an kendimi klasik aşk filmlerinde zorunda kalıp ayrılmış âşıkların birbirlerine kavuştukları bir sahnede gibi hissettim...

5 Yıl Önce:

Okul yılının ikinci döneminde okul değiştirmenin asla iyi ve keyifli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Öyle de değildi zaten, en azından benim hayatım ve benim bakış açımdan. Eski kasabamızda sakin bir yaşamımız vardı, şimdi ise sırf kardeşim iyi bir okul kazandı diye büyük ve kalabalık bir şehre taşındık. Oysaki bende sınav senemde iyi bir puan almıştım fakat gitmek istediğim okul özel olup masraflı olduğu için önyargılı yaklaşmıştı ailem, bende çok kurcalamamıştım. Servisin sesini duyduğumda, kitaplarım henüz gelmediği için çantama defter ve kalem kutu atıp çıktım. Servise bindiğimde boş bir yere geçip oturdum ve camdan yağın yağmuru izliyordum. Okula girdiğimde servisten inerken acele etmediğim için saçlarımı elimle sıkıştırmaya başladım ve danışmanın önündeki koltuklardan birine oturdum, ardından seyrek siyah saçlı, orta yaşlı bir adam yanıma gelip elini tanışmak ister gibi uzattı bende kalkıp elini sıktım “Samet Raif, okul müdürüyüm, sen Elif Yalçın olmalısın” dediğinde “Ta kendisi” diyerek gülümsedim. Arkasından hızlı bir kız gelip müdürün yanında durdu, “Bu Güneş, sana okulu gezdirecek ve aynı sınıftasınız. E şubesi zaten son şube olduğu için kalabalık bir sınıf değil” dedi. Kızın saçları gerçekten güneş gibiydi ancak sanki bir süredir yaz güneşi görmediği için hafif koyulaşmıştı. Müdür Güneş’e dönüp “Kızım siz de çok oyalanmayın, gerekli yerleri gezip dersinize geçin” dedi ve gülümseyip gitti. Güneş’le okulun sessiz koridorlarını gezmeye başladığımızda okulun büyüklüğünün şaşkınlığı içerisindeydim. Kantine girdiğimizde “Burası kantin, sağ taraftaki kapı da yemekhane. Öğlen arası on ikide başlayıp biri kırk geçe bitiyor o süre boyunca açık buralar, şimdi sınıfa gidelim tanışma faslı derken kaynar zaten ders” dedi. Yüzümde hafif bir sırıtsıyla tamam deyip peşine takıldım. Sınıfa girdiğimizde uzun boylu, topuklu ayakkabı giymiş, siyah ve kırmızı desenli bir gömleği olan hoca bana bakıyordu. Sınıfa dönerek “Arkadaşlar, Samet Hoca’nın bahsettiği arkadaşımız geldi. Kızım, lütfen kendini tanıt.” dedi. “Merhaba, ben Elif, doğudaki bir kasabadan yeni taşındım.” benim için gergin olan sessizliği arka sıradaki kıvrıkcık saçlı bir çocuk “sayısalcı mısın, sözelci mi?” diye bağırarak bozdu. Bu bir espri değildi ama sorunun saçmalığı, soruş yeri ve şekli öğretmen dahil hepimizin gülmesine sebep olmuştu “Sayısalcı” diyerek bağırdım onun hareketlerini taklit ederek. Güneş,

yanına oturmamı teklif edince geri çevirmedim ve yanına oturdum. Sınıfım, diğer sınıflara göre az kişiydi ve çok kafa dengiydi ama Güneş benim için bir başka olmuştu, hani aşkta ruh eşi derler ya aynı öyleydi durumumuz.

Aylar geçti, sınav haftasına günler kaldı ve sürekli aynı konuları çalışmaktan çok sıkılmıştık. Güneş ile birlikte arkadaki dörtlü kız grubunun hocalar ve okuldakiler hakkında yaptıkları dedikodularını dinliyorduk artık. Sonrasında aklıma neden bu dedikoduları ironileştirip parodi yapmayalım ki, hatta belki yayınlarınız diye bir fikir geldi ve bunu hemen Güneş'e anlatmaya başladım. Önce yakalanırsak kötü olur, dedi fakat ben de anonim olarak yayımlarız zaten popülerleşmez diye düşündüm. O akşam sürekli bunu düşündüm, taslaklar yazmaya başladım. Ertesi gün Güneş'le konuşunca onun da heyecanlı olduğunu ve birkaç bir şey karaladığını öğrendim. O öğlen ilk ironik hikâyemizi yazdık ama kimseye haber vermedik sadece anonim olarak duyurduk. İlk hikâyemiz fazla okunmadı fakat ikinci hikâyeden sonra mucizevi bir şeyler oldu, biz de çok keyif aldığımız için yazmayı bırakmadık. Bazen bir bölüm o bir bölüm ben yazıp birbirimize okuyorduk, çok keyif alıp eğleniyorduk. Ta ki o güne kadar. Hikâyeleri yazmaya başlayalı bir ay olmak üzereydi ve ben tekrar yeni bir bölüm yazmak için dosyamıza girdim ki ne göreyim Güneş yeni bir hikâye yazmış ve atmış hem de beş dakika önce. Hikâyeyi okumaya başladım ama fark ettim ki bu kesinlikle Güneş'in kaleminden değildi tarzı çok farklıydı. Yazma hevesim kaçmıştı. Güneş'e mesaj yazdım ama görmedi.

Ertesi gün okula biraz geç gitmişim, normalde ilk derse geç kalsam hemen mesaj atar ne olduğunu, gelip gelmeyeceğimi sorardı ama bugün yazmamıştı. Sınıfa girdiğimde az çok nedenini anladım, sınıfta pek de anlaşılamadığım bir kız vardı Mine. Benim yerime, Güneş'in yanına oturmuştu. Şok olmuştum fakat sırtımda çantamla sınıf kapısının önünde onlara bakarak dikildiğimi fark ettiğimde boş bir yere geçtim ve telefonumu çıkarıp internette gezinmeye başladım ama aklım onlardaydı.

Bir ders sonra Güneş'in yanına gittim. Tabii ki hesap sormayacaktım ama normalmiş gibi de davranabileceğimi düşünmüyordum. Güneş ile selamlaştık neden geç geldiğimi sordu ve en azından sohbete ettik ama Mine bana alttan rahatsız edici bir şekilde bakıyordu. Bunun üstüne "Mine, son yazıyı yazan sen miydin?" diye sordum. Ağzının kenarıyla gülümseyerek "evet" diye yanıtladı. Mutluluğunu görünce belli etmedim ama içim içimi yiyordu. "Bizim kalemimizden olmadığını anlamıştım. Güneş sen mi davet ettin, keşke bana da sorsaydın?" dedim. Güneş, arada bir gerginlik oluştuğunu anlayınca "Evet biraz ani oldu ama olsun bizim kadar yazmaz zaten" deyince Mine ile göz göze geldiler.

O akşam Mine, yine bir hikâye yayımlamıştı fakat o gün sıra bendeydi ve ben yayımlayacaktım. Hemen onun hikâyesini taslakların arasına koyup kendi hikâyemi

yayımladım. Aslında yapmamalıydım ama şeytan dürttü sanırım. Üstüne son yazdığı hikâyenin yorumlarına girdim. Açıkçası kitapla ilgili değil de tahmin ettiğim gibi “Bu hikâyeyi farklı biri mi yazmış?” “Hikâyede değişiklik var sanki?” gibi yorumlar vardı ve bunları Mine’nin de okuduğunu biliyordum.

Ertesi gün Güneş ve Mine’yi sürekli müdür yardımcısı, rehberlik hocası ya da teknoloji hocası çağırıyordu. Bu durum 3 gün devam etti. Sonrası hafta sonuydu zaten, sadece cuma günü rehberlik bölümünden bir hoca beni ve sınıftan birkaç kişiyi daha çağırmıştı. Bana ve muhtemelen diğerlerine de hikâyeler ile ilgili sorular sordular ve ben tabii ki sadece arada okuduğumu ve bir ilgim olmadığını söylemişim. Çünkü söylersem başımız belaya girebilirdi ve ben Güneş’e göre çok daha kötü bir yalancıydım. Güneş’in itiraf edeceği aklımın ucundan bile geçmedi. Bu süreç içinde benimle asla iletişim kurmadılar, ne olduğunu ne kadar sorsam da asla cevap vermediler ve asla yüzleri gülmüyordu.

Pazartesi onları okulda görmedim. Salı da okulda değillerdi, asla mesajlarımı bakmıyorlardı daha doğrusu mesajlar iletilmiyordu bile. Bir hafta okula gelmedi ikisi de. Ertesi hafta pazartesi günü Mine okula gelmişti fakat Güneş yine yoktu. Defalarca mesaj atmama rağmen ulaşamıyordum ve bu sefer iletilmişti mesajım, ümit dolmuştu içime istemsiz gülümsedim, telefonun ekranını kapatmadan masaya koydum ve en azından mesajı görmesini bekledim fakat Mine aniden yanımda belirdi “Dönmeyecek” dedi “Efendim?” “Mesajına dönmeyecek!” diye yanıtladığında boğazımda bir yumru oluştu tam ağzımı açıp soru sormaya yeltendim ki “Saat 12 olmadan yola çıkarlar ve muhtemelen dönemeyecekler, on dakikada yetişip vedalaşabilirsen ne mutlu sana çünkü ben yapamıyorum.” dedi. Tabii ki şu anda onun neden yapamayacağını sorgulayacak kafada değildim, kafamı teşekkür eder gibi aşağı yukarı hareket ettirdikten sonra koşup çıktım okuldan. Taksiye binsem, taksi bulmak ayrı dert ve ayrıca yanıma para da almamıştım mecbur koşacaktım. Sokaktaki insanların okul eteğimle koşturma garipsediğini anlayabiliyordum fakat şu an onu düşünecek durumda değildim olabildiğince hızlı koşuyordum. Hafif hafif yağmur çiselemeye başlamıştı ve ben sonunda evlerinin sokağına girmiştım. Evleri zaten sokağın başındaydı. Karşı kaldırıma geçtiğimde onların arabalarını gördüm, arkasında da nakliye kamyonunu. Önce Güneş’in babası gördü beni, ben tam karşıya geçecekken ‘gelme der gibi’ bakışlarla baktığından vazgeçtim. Belki hayatımın sonuna kadar keşke geçseydim, sarılsaydım diyecektim fakat o an geçemedim işte. Sonra tam arabaya binip gidecekken göz göze geldik. Asla tahmin etmezdim böyle ayrılacağımızı. Yağmur hızlanmıştı ama ben yine de beklemeye devam ettim.

5 Yıl Sonra;

Bu süre içinde Güneş'e ulaşmaya çalışmadım zaten o da bana ulaşmadı. Ta ki o güne kadar. Mektup Güneş'ten gelmişti. Önce açmak istemedim ama tabii ki açacaktım. Zarfı açtığımda hemen okumaya başladım;

“Merhaba Elif, belki sana hiç yazmayacağımı, ulaşmayacağımı düşündün ve çok da haklısın. Sana gerçek bir veda edemedim gittim çünkü ailem gerçekten çok kızgındı. Aradan geçen yaklaşık beş yıl boyunca asla seninle kurduğum gibi bir ilişki, arkadaşlık kuramadım. Arkadaşlığımız süresinde bana çok şey kattın, gerçek arkadaşlığın ne olduğunu seninle hissettim. Sadece bunun gerçek olduğunu o zaman bilemedim, bilsem de elimden bir şey gelemezdi. Bir anda bu şekilde ortaya çıkıp dramatik konuşmayacağım fakat muhtemelen bana kırgın olduğunu tahmin edebiliyorum, inan ki bu mektubu sana sevmediğin bir arkadaşının elinden ulaştırmaktansa kendim vermeyi çok istedim. Umarım beni anlıyorsundur. Sen ne kadar benim sana ulaşmamı beklediysen ben de bir o kadar senden cevap bekledim. Ne zaman dönersen dön hayatımda yerin açık.”

Son cümleyi okuduğumda önce anlam veremedim ama sonra sırtımı yaslayıp düşündüğümde muhtemelen o bahsettiği notu Mine'ye verdiğini anladım. Sosyal medya üzerinden Mine'ye ulaştım ve kendisinde bana ait bir not olup olmadığını sordum. Cevap beni yanıltmadı tabii ki...

Mine'nin notu bana yıllarca vermemesi lise yıllarımızda ayrı kalmamıza ve belki de bir daha hiç kimseye güvenmememize neden olmuştu. “Arkadaşlık ağaca benzer, kurduğunda bir daha yeşermez” diyen Nazım Hikmet, belki de bizim durumumuzu çok önceden hissetmişti.

Cansın Atılgan

Özel Eyüboğlu Çamlıca Ortaokulu